

L'èxode

«És com si la Generalitat hagués esdevingut una mena d'institució repel·lent, a la qual ningú no aspira a acostar-s'hi, sinó més aviat a fugir-ne»

Mentre escric aquest article, el president Torra compareix davant el TSJC, amb el risc d'acabar inhabilitat per ocupar càrrec públic durant un temps, pel fet d'haver penjat pancartes i llaços grocs a la façana del Palau de la Generalitat, en una limitació evident de la llibertat d'expressió i d'opinió, circumstància insòlita a la Unió Europea. De fet, el mateix president sembla ja haver donat prou senyals de la seva provisionalitat excepcional en el càrrec, així com de no voler perpetuar-s'hi, ni tan sols continuar-hi en el futur. El president actual, doncs, no aspira a tornar a ser-ho un cop més. Ni tampoc el president anterior, Carles Puigdemont, president legítim o president a l'exili com sovint és també anomenat i reivindicat i del qual hom acusa Torra de ser-ne subsidiari o vicari. L'anunci ben legítim de Puigdemont de prioritzar l'acta d'eurodiputat, amb l'objectiu d'enfortir la internacionalització de la causa catalana, deixa en una situació pel cap baix complicada la seva condició de president a l'exili, fonamental fins ara. I, probablement, també algun dels organismes simbòlics que acompanyaven aquesta funció, des del Consell per la República, fins a la mateixa Casa de la República, ja que no és el mateix que siguin dirigits per tot un president legítim, a l'exili, que per un diputat al Parlament Europeu.

Oriol Junqueras, jutjat en aquests moments en un judici que semblaria còmic, si no fos dramàtic, és diputat al Parlament de Catalunya, diputat electe al Congrés d'Espanya i, en pocs dies, també diputat a la cambra europea. Queda clar que, no podent-ho ser tot de manera simultània, haurà de renunciar a dos escons. Sabent que el seu subgrup a Brussel·les, l'ALE, pensa presentar-lo com a candidat a presidir la Comissió Europea, és evident que deixarà de ser diputat a Barcelona i a Madrid. L'antic Vicepresident del nostre govern, optant per Europa, igual que l'antic President, envia el missatge nítid que la cambra catalana ha deixat de ser el seu escenari principal i el seu objectiu prioritari perquè el partit que dirigeix accedeixi per primer cop, des del 1954, a la Presidència de la Generalitat de Catalunya. Marta Rovira, secretària general de la mateixa formació, i Carme Forcadell van renunciar en el seu moment a la condició de diputades de la cambra catalana, excloent-se així, també, de la cursa a la Generalitat. La presidenta Forcadell és, injustament, a la presó, mentre que Rovira ha hagut de començar una nova vida a l'exili suís, com també la hi ha començada Anna Gabriel, la dirigent de la formació anticapitalista de lideratges més fugaços, per més que alguns d'ells, com és el cas de noms com David Fernández, Antonio Baños o Mireia Boya continuïn gaudint d'una ascendència social notable.

Cap d'ells, doncs, no és previsible que encapçali una llista amb l'aspiració de presidir el govern de Catalunya. Però és que ja no es tracta només de la presidència, sinó del mateix govern. Primer va ser el conseller d'Exteriors Ernest Maragall, deixant el càrrec per encapçalar la llista del seu partit amb l'objectiu d'esdevenir batlle de Barcelona, camí seguit també per la consellera de la Presidència i portaveu del govern de la Generalitat, Elsa Artadi, número dos de la seva formació, rere el candidat a batlle Joaquim Forn. O bé la consellera de Cultura, Laura Borràs, que ha abandonat l'executiu català per figurar a la llista del Congrés de Diputats, acompanyant-ne el cap de cartell, Jordi Sánchez. Cap a Europa, cap a Madrid o bé cap a Barcelona, fa tot l'efecte d'una mena de campí qui pugui en el qual les responsabilitats de govern de l'últim que hi quedi siguin les d'apagar el llum.

És com si la Generalitat hagués esdevingut una mena d'institució repel·lent, a la qual ningú no aspira a acostar-s'hi, sinó més aviat a fugir-ne, com més aviat millor, per tal d'obtenir un veritable alleujament personal. És una circumstància, pel cap baix, sorprenent, atès que res no acostuma a haver-hi de més important, en un país, que el propi govern i la seva presidència. Aquest panorama no és ben bé un missatge gaire encoratjador, ni optimista, a l'opinió pública. I eixampla, més encara, la confusió persistent en l'univers independentista, de l'1 d'octubre del

2017 ençà. Si no és, clar, que formi part d'un pla estratègic ordit per la plana major sobiranista, elaborat i pactat secretament de manera unitària, amb el noble objectiu d'arribar a la victòria final, bo i provocant la desorientació de l'adversari. Si així és, em trec el barret en senyal de respecte, tot i que em fa l'efecte que els desconcertats no són només els contraris a la independència, sinó bona part dels que hi estem a favor i, en particular, dels que hi hem estat sempre, ara que en som molts i abans quan n'érem pocs. Tant de bo vagi errat de comptes...